



ŠTEV. BROJ 2. \* V LJUBLJANI, FEBRUAR 1927. \* LETO GODINA IX.

T. Jedrlnič:

## Reč o Sv. Savi (1169—1237).



v. Sava — školska slava! Srpski deo našega naroda vrlo je zahvalan i on se uvek s dubokim i iskrenim poštovanjem seća svojih dobrotvora. Da Sv. Savu osobito i nada sve cene i štuju vidi se po tom, što su mu Srbi ispevali himnu, narodna ga pesma slavi, a škole ga drže svojim patronom, jer je on bio prvi srpski učitelj i prosvetitelj.

U stara vremena, pred 8—9 vekova, kad je naš narod stao živeti svojim malo slobodnim životom na jugu Evrope, na Balkanskom poluostrvu, naobrazba je bila na tako niskom stepenu, da se o njoj ne može skoro ni govoriti. Škola nije bilo, a ni učitelja. Duhovni život razvijao se jedino u samostanima (manastirima), gde su kaluđeri (monasi) zaverili svoju dušu Bogu, odrekavši se vlasti ovoga sveta i posvetivši se drugome, nebesnome svetu. Manastiri, potpomagani i uzdržavani od vladara, a i od milosti samoga naroda, počeli su se razvijati, množiti i širiti, pa su s vremenom razvili svoju delatnost i preko svojih zidina. Na poluotoku Halkidiki, u Grčkoj, ima gora Athos ili Sv. Gora, koja je bila kao od naravi dana za gradnju manastira. I tamo su se podizali manastiri, a duhovni je život bio u punom

razvitku. Grčka je do 13. stoleća bila izvor znanosti i umetnosti, pa su ljudi željni nauke polazili u Grčku. A manastiri u Sv. Gori, kojih je bilo dovoljno, odaljeni od sveta, okruženi prirodnom tišinom, bejahu upravo stvoreni za učenje. Na Sv. Gori, osim grčkih ima i ruskih, bugarskih i srpskih manastira. Iz tih manastira izašli su mnogi učenjaci, koji su perom i govorom doprineli mnogo dobra svome narodu. Ti su manastiri bili žarišta, kule svetilje celog pravoslavnog sveta. Najznamenitiji srpski manastir je Hilandar ili Vilindar, za-  
dužbina Stevana Nemanje.

Srpski veliki župan Stevan Nemanja, koji je živeo u 11. stoleću, imao je sinove Vukana, Stevana i Raska. Rasko je bio najmlađi, vrlo nadaren, bistrouman, pa je već u ranoj mladosti pokazivao vruću želju za naukom. Od oca je nasledio veliku ljubav za rad, ljubav do naroda i domovine svoje. Njega je otac najviše ljubio i hteo ga učiniti svojim naslednikom. Ali je Rasko pretekao očevu želju, te kao dečak od 14 godina ode, željan znanja i nauke, s nekim kaluderima na Sv. Gori. Otišao je u manastir Hilandar ili Vilindar, što ga je osnovao njegov otac. Kad je došao pred nastojnika samostana, reče mu: »Željan sam svetlosti duha, k vama me vodi krepka volja, da posvetim život rodu, otadžbini i slobodi.« Ono malo, bezazleno dete, pomršene kose, visoka čela što ga je krasila božanstvena mudrost, dao je rodu što je obećao. Kao kaluder bio je osobito pobožan, revan, marljiv, nastojao je da se što bolje pripravi za rad u narodu, kad ga pozove dužnost u domovinu. U samostanu prozvao se Sava.

Po smrti oca Stevana Nemanje nasledi prestolje sin mu Stevan, koji je trebao dobrih savetnika i pomoćnika, jer je sa svih strana bio okružen neprijateljima. Veliki župani nisu bili međusobno osobito složni, a razdvojeni bili su preslabi, da se odupru neprijatelju. Sava bejaše pozvan, da pomogne bratu i da umiri duhove. Kad je došao u domovinu, sakupi glavare — župane, i predočio im opasnost, koja im preti, ako se ne slože i ne pomire. Pošto ih je uverio o potrebi sloge, mira i ljubavi, a za očuvanje srpske samostalnosti, oni odluču jednoglasno te proglasiše Stevana kraljem, a Srbiju — kraljevinom. To je veliko delo! Nakon duge i teške borbe postavio je Sava temelj srpske crkve, koja je njegovom zaslugom postala samostalna i zaista narodna. No to nije sve: on je pisao knjige, te je on prvi srpski pisac po vremenu a i po znamenitosti. Kao vrhovni duhovni pastir, naredio je, da se prevedu crkvene knjige na narodni jezik. Svećenicima i kaluderima nalagao je, da u crkvi i izvan crkve, u manastiru i izvan njega prosvećuju i uče narod. A i sam je vrlo mnogo putovao po Srbiji, upućivao narod, učio decu itd.

I istom od doba Sv. Save može se u Srbiji govoriti o prosvetnom delovanju, jer u ovo doba padaju i prvi počeci stare srpske književnosti.

Sveti Sava — školska slava! »Naša dika školska slava, dobri pastir — Sveti Sava!« »Jedan narod troimen, jedan narod jedinstven, blagoslovi Savo, svetiteljska glavolo«

U pokojnoj austrijskoj monarhiji smatralo se za veleizdaju, kad je tko od ne-Srba hteo da slavi Sv. Savu. No po oslobođenju i ujediničenju Jugoslavena, svi smo dužni da ga častimo i slavimo, jer je on po svom radu velikan onog dela našega naroda, koji je najviše žrtvovao, da se ideal svih Jugoslavena ostvario, t. j. da smo postali jedna duša, jedno telo, da smo svoji u svome. I Sv. Sava budeći i po-državajući veru i svest slovensku, on ima najvećih zasluga, da je srbijski deo našega naroda najsvesniji, da je svestan svoga prava i dužnosti pojedinaca prema pojedincu i svih prema celini. Znajući, da ima i on kao brojem mali, ali duhom jaki narod pravo na življenje i slobodu, srpski deo našega naroda postao je borben i otporan, a ne sumnjajući u svoje ideale, za kojima je težio robujući tuđinu više stoleća, mučen, kinjen, proganjan, istrebljivan, a ne klonuvši duhom, on je sve to izdržao, on je — pobedio! Na barjaku u borbi za slobodu i održanje bejahu upisane četiri ćirilska slova: C. C. C. C. t. j. Samo Sloga Srbina Spasava! I spasila ga! I budemo li svi Jugoslaveni, svi Slaveni na naš barjak postavili geslo: Samo Sloga Slavene Spasava, i pod tim barjakom išli u boj junački i neustrašivo, znajmo, da je budućnost naša!

Vas, draga omladino, Sv. Sava moli i zaklinje, da budete pravi njegovi sinovi, da budete dostojni njegove slave, da budete oduševljeni propovednici njegovih uzvišenih misli i načela. Ugladajte se i Vi u malog Raska, spremajte se na rad za sebe, za narod, za domovinu, našu divnu Jugoslaviju!

---

*Albin Čebular:*

### ***Ob rešenju.***

*Tiho, tiho,  
da zaspri še Nabrežina,  
da zasniva Ajdovščina,  
da počije z njo Šempeter  
kot golobček,  
ki otel se je iz krempljev  
črnega kragulja,  
da zadane  
zdravje bo zalilo rane.*

---

## Soko kao Jugoslaven.



tac Sokolstva, slavni Tyrš je rekao: »Svaki neka radi sa požrtvovanjem na rodnoj grudi svoga naroda; putevi mogu biti različni, ali svi imajmo jednako jaku volju!« Te njegove slavne reči, reči jednog narodnog rodoljuba primiše Ćesi, a od ovih mi, zajedno s ostalim slavenskim narodima.. I mi prisvojismo te reči, pune ljubavi prema narodu. I mi ih počesmo ostvarivati. U svom delokrugu odgajamo mladež, Jugoslavene, od kojih će postati vremenom pravi ljudi, koji će koristiti svome rodu i domovini. *Odgajamo ljude, a ne pitamo ih, da li su Srbi, Hrvati, Slovenci ili slično, niti ih pitamo kakove su vere.* S ovom velikom moralnom osobinom ćemo jedino stići cilju, za kojim idemo, stići ćemo cilju, koji se nikako ne kosi sa svim, što je lepo i što je državi i narodu na korist. A kad dođemo tome cilju, nećemo ni tada stati, jer bismo onda, što je sigurno, počeli nazadovati, već ćemo i tada ići napred i samo napred. Tyrš kaže: »Nikad ne trebamo biti zadovoljni s onim, što se postiglo, nego trebamo uvek težiti za lepšim i savršenijim.« Samo ćemo tako buditi u narodu volju za svim što je bolje od boljega za njegovo unapređivanje i za njegovo usavršavanje. Soko-Jugoslaven ljubi svoj narod bez razlike vere i plemena, ljubi ga pravom, istinitom i nezaboravnom ljubavi. Soko-Jugoslaven štuje narod, ljubi njegove običaje i to — pravom sinovskom ljubavi, ljubavi, koja je nenadmašiva. On poštuje slavne narodne veličane, koji su radili za spas svoga roda i svoje države, kao što i on sada radi. Ljubi zanosno njihovu istoriju i peva im rodoljubne pesme iz dna srca. Kako sam spomenuo, Soko-Jugoslaven ljubi svoj narod bez razlike vere i plemena. Za njega je svejedno, ko je poginuo u Beču, ili Hrvati Zrinski i Frankopan ili neko drugi; za njega su to sada samo njegova braća, koja su imala iste ideje i koja su radila kao što i on sada radi. On ne razlikuje hrvatskog Leonidu Zrinskog od Miloša Obilića, jer su to njemu sada braća istih ciljeva. Sve želje Sokola-Jugoslavena su samo te, da svoj narod izdignu na stepen prosvetlosti, da *mu dadu kulturu, zajedničku svim Slavenima*, kulturu, koja će biti dobra. U tu svrhu i odgajamo mladež moralno, napredno, uzgojno, demokratski i nacionalno. To je srčika ili jezgra, oko koje će se uhvatiti čvrsta kora naše kulture. Samo mladež, odnosno Sokoli, odgojeni na taj način će biti u stanju, da ispune Tyršove reči...

Putevi im mogu biti različni, ali u svih je jedna volja i jedan cilj!



## Naraštaj na pravom putu.

### VIII. slet u Pragu.



ve što se o njemu do sada napisalo i na slikama videlo, tek je jednostrana i nepotpuna slika svega onog što se kroz desetak dana dešavalo u Pragu. To je više vanjska kora, površina, ploča od sata, na kojoj kazaljka pokazuje vreme, dočim mašinerija koja pokreće uru, potankosti onog ogromnog rada, koje svi skupa staviše slet u pogon, da se pred našim očima odviju brzinom kinematografskog komada, ostadoše neizneseni, jer ih je i nemoguće iznesti.

Jedino je moguće iznesti pabirke od svega toga, jače izrazitije crte, ali koliko je toga ostalo nezapaženo, koliko zlata neotkriveno, jer svuda nisu ni mogle dopreti pronicave oči posmatrača, koji bi sve to iznesli!

Tako i o danima, kada je naraštaj nastupao, čitali smo vrlo lepe stvari, ali sve to nije bilo dovoljno, da se uzmogne dobiti valjanu sliku o stanju, radu i vaspitanju onih silnih hiljada naraštaja, koji se tamo slegao.

Meni lično nije bilo moguće, da se nađem u Pragu za naraštajskih dana, nego tek za glavnih sletskih, pa sasvim tim zapazio sam nekoliko lepih, izrazitih sličica kod československog naraštaja, po kojima može donekle čovek stvoriti približan sud o njihovu sokolskom vaspitanju.

I sve što smo videli bilo je utešivo, dapače bilo je časova, kada mnoga i mnoga sentimentalna osoba nebi mogla zadržati suze od ganuća.

Pomislite jedan silno veliki stroj, izrađen iz mnogo većih i manjih delova, sa bezbroj kotača i kotačića i more žica, koji su te delove povezivali. Istina, delovanje stroja zavisilo je u glavnom od tih velikih delova, ali i ti sitni kotačići i žice potpomagale su, da je taj veliki stroj išao redovito i tačno.

I na sletu u Pragu — ja ovde govorim o glavnim sletskim danima, kojima sam prisustvovao — svi ti sitni kotačići i sitne žice bio je čehoslovački muški naraštaj, kojega su privukli radu i s uspehom upotrebili u odvijanju velikog stroja — sleta.

Dolazimo u Tyršov Dom na Maloj Strani. More osoba kroz celo vreme ulazi i izlazi. Jedni traže ovo, drugi ono, treći razgledaju dom. Istina bilo je tamo i starijih, koji su te upućivali, kuda se imaš krenuti, ali sve te silne odbore i podobore, koji su radili po raznim prostorijskim i po mestu, povezivali su naraštajci poput telefonske mreže.

Svaki čas proleti pokraj tebe u belo obučeni naraštajac, jer kod njih nije bilo hodanja, nego užurbano trčkarenje, i nestaje ga po hodnicima ili po raznim sobama. Pred sobama gnječa posetitelja, koji traže razne upute. Nemože sve to najedanput unutra, jer bi čitav posao zastao. A na vratima po jedan ili dva naraštajca, drže se dostojanstveno, sa smeškom na licu, ali ipak energično i lepim načinom zadržavaju nestrpljivu bujicu, koja hoće unutra. I svi se pokoravaju, jer uvidaju, da tako i nikako drugačije ne može da bude.

Pred jedna vrata dolazi jedan posetitelj. Silno mu se žuri i ima nešto hitna da saopšti. Hoće unutra.

»Molim, brate, počekaj na red«, ozbiljno će naraštajac.

»Jedna hitna, važna stvar.«

»Jedan čas, da javimo unutra«, i drugi naraštajac, koji je na vratima, približi se stolu na kojem radi referent, okupljen od 5—6 posetitelja. I kako naš naraštajac znao izabrati upravo zgodan čas, jednu međustanku, da referentu priopći svrhu užurbanosti novog posetitelja!

Izgubio si se po ulicama i neznaš se snaći. Ulicom se nekuda silno žuri naraštajac.

»Molim te, brate, kuda ću, da dođem u tu i tu ulicu?«

Zaustavlja se, premda mu se silno žuri. Nije mrzovoljast. Daje ti potrebne upute, dapače i prati te neko vreme, premda to skreće s njegova puta. Još ti konačno daje brižljivo zadnje upute, i ne dospevaš, da mu zahvališ i on već nešto življom trkom, da nadomesti zakašnjeno, nestaje negde iza ugla.

Kudgod kreneš susrećeš ih. I svi ljubazni, susretljivi, učtivi i ozbiljni.

Da spomenemo još njihov rad na sletištu, prepojeni pravom samaritanskom požrtvovnošću.

Ovde bi ih čovek usporedio sa rojem pčela, koje neprestano i neprekidno u košnicu uleću i izleću. Oni su veza između garderoba i vežbališta, između vežbališta i tribina, između raznih ustanova na ogromnom sletištu, između pojedinih vođa, koji vode ogromne grupe vežbača. Uvlače se okretno među grupe vežbača, koji nastupaju u prostim vežbama, da uspostave manja poremećenja.

Za javne vežbe najednom kiša, a malo iza kiše opet sunce. Vežbalište je u vodi, posvuda sila mlaka. I već vidiš grupu naraštajaca u trku, nose metle i lopate i za čas nestaje lokava, jer dok jedni lopatama i metlama razbacaju vodu, drugi razmeću pesak, koji je u kolima dovezen na vežbalište.

Sunce užeglo i pošteno pali. Na sletištu je oko 200.000 gledaoca, stisli se jedan uz drugoga. Uz takovu stisku i pripeku počimaju da padaju pojedinci u nesveticu. Najviše ih pada na prenatrpanim prostorijama za stajanje. Na vežbalištu je padalo najviše ženskih, dočim malo muških. Nisu još jednog iznesli, već naraštajci trču nosiljkama po

drugoga. Ko će se proverati kroz onaj svet, da se dospije do obnemoglog? A naraštajci hitri poput veverica ili gušterica, koje ti nestaju pod nogama, veru se između stisnutih gledaoca, da pomognu iznesti obnemogle, a druge okrepljuju vodom.

Jednog popodneva padanje je upravo zaintačilo. Svaki čas netko pada obnemogao. Nastaje borba između zlog udesa i požrtvovnosti naraštaja. Ko će prevladati? Naraštajci napeli sve sile; lete u punom trku sa nosiljkama na sve četiri strane vežbališta. Druge grupe naraštajaca prolaze u trku kroz ulaze i nose pune vrčeve vode. U čas se gube među općinstvom. Ljubav prema bližnjemu podvostručila im snagu. I ta borba sa zlim udesom trajala je sve dok sunce nije stalo zalaziti, čime su i slučajevi nesvestice prestali.

Naraštajci izašli su pobednicima. Istina, njima se nije pleskalo na vežbalištu za njihov plemeniti čin, ali ljudi su bili duboko dirnuti i zadivljeni, uvereni o zlatnoj budućnosti Sokolstva i Naroda, koji ima takovu mladež.

A Sokolstvo, koji je taj naraštaj odgojilo, dobilo je najbolju moralnu zadovoljštinu i potvrdu o ispravnosti svog rada, jer eto tu pred predstavnicima celog sveta na delu se videlo, da je čehoslovački naraštaj na pravom putu.



*Nikola Došenović:*

### ***Zraci zore!***

*Zraci one divne zore  
što je hteše da obore  
na Kosovu velikome,  
opet svetle rodu mome!*

*Miluje nas zora svije,  
lepše svetli nego prije  
jer uz njeno sjajno lice  
vidi Triglav do Strumice!*

*Vidi Srbini oba brata —  
i Slovenca i Hrvata,  
pa uz bratsku divnu slogu  
što god hoće to i mogu!*



## Три орла.

О над силно плаво море,  
три се орла дигла горе.  
Па гледају са висине,  
земље њине домовине.  
О над њине плаве вале,  
и над њине беле жале.

Где је сила са висине  
да орлове беле скине!...  
Погледајте!  
У небеском тихом крилу  
у плаву се вију свилу.

Изнад гора изнад вода,  
то су орли нашег рода.  
Њима снаге, среће треба,  
у висини плавог неба.

А када би стрела пала  
у смрт једног од њих дала;  
о, тада би они чили  
свога брата осветили...  
Ил' би оба мртва, бела  
кô три листа пала свела...

---

Igor Vidic:

## Naš prapor.



zvoku fanfar koraka četa. Lica so mlada in jasna,  
korak samozavesten. Na čelu povorke pa se vije  
v vetru ponosno zastava, sokolski prapor.

Neštetokrat vidiš ta prizor. Prevzame ti dušo  
in srce, da si ves žareč in svetel svete vere v bodoč-  
nost in končno zmago naše Sokolske Ideje.

A če se razgovarjaš z brati o praporu, se čudiš. Pripovedujejo ti  
o praporu, da je lep, da je drag, da še ni plačan, da je najlepši, naj-  
novejši ali najstarejši v okrožju, v župi, kako so ga skrili med časom  
vojne — nimaš pa vtisa, da smatrajo bratje svoj, naš prapor res zato,  
kar je bil, je in bo — za vtelešeno Idejo, za viden simbol sokolske sile.

Prapor! Star je kakor človeštvo samo, iz pradavnih časov smo  
prevzeli to obliko simbola, vidnega znaka ideje, armade, vere, naroda..

Vse oblike ima simbol pradavnine, prikazuje se nam kot kamen,  
skrinja, drog. Prvotno je v njih vtelešena ideja božanstva, drog pa  
se oddaljuje od strogo religioznega pomena ter postane predvsem  
simbol armade, vojske.

Od ognjenega stebra Izraelcev preko skrinje zaveze, preko zna-  
kov rimskih legij (labarum) do cerkvenega prapora vodi ena pot.  
Druga pa se odcepi v nacionalno smer, vodi do prapora vojske, grba,  
kraljevske zastave, do prapora naroda samega — končno do prapora  
posameznih društev.

Kakor se strnejo okrog prapora-simbola verniki in vojske,  
politične skupine in društva, tako se družimo pod vihrajočim prapo-



rom sokolskim tudi mi. Naš vodnik je vtelešena Ideja in za njim sto-  
pamo trdno in smelo kot za križem.

A ni to edini pomen prapora. Tudi prapor ima svojo zgodovino, vso bol in radost društva lahko razbereš iz njegovih obledelih barv in trakov. Koliko poezije vsebuje n. pr. zgodovina našega saveznega prapora, častitljive zastave »Južnega Sokola«! Ne beremo mar iz barv in trakov njegovih iz svile, preluknjane od sovražnih krogelj vso tužno povest našega trpljenja, vso svetlo pesem našega vstajenja? Mar ne izžareva tak dolgo preizkušen in preganjan častit prapor mlajšim pokolenjem ono idealno ljubav do Ideje, ono plamteče čustvo zaupanja, katero edino dviga in vodi našo četo v boljše dni?

Tak prapor, bratci in sestrice, je več kot znak društvene skupnosti, simbol je, živa slika naše Ideje, glāšen opomin za zdaj in v bodoče! —

Enotni predpisi JSS zahtevajo za nove prapore določeno obliko, belo, rdečo barvo, sokola, narodne motive. Zakaj?

Enotnost praporov pomeni enakost v Sokolstvu, bratsko vez, ki nas druži vse, sinove in hčerke ene majke. Bela barva je žarka luč prosvete, simbol svobode, ki ji naj naš prapor utrinja pot. Rdeča barva je kri junakov in mučenicov, ki je kot seme rodila v črnih brazdah naše rodne grude zlato rožo Svobode. Ljubav do domovine je to, do naše svete, Edine, katero kliče Sokol z najslajšo, najčudovitejšo besedo, ki jo je človek kdaj izgovoril, z besedo ki vsebuje ves blagoslov sveta: Mati.

Narodni motivi prepletajo naš prapor, iz vezenin so vzeti, katere so vezle in tkale naše majke v zimskih nočeh v domače, belo platno, v zlate avbe in peče, v svilene rute. Rože so to, rože duše narodove, odblesk njegovih sanj in želja. Odmev so pokrajine, spomin na stare šege in navade, na slavno zgodovino naših praočakov.

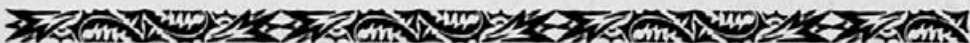
V sredini pa plove bel sokol-ptič, ptica Solнца — naš grb!

Iz vseh teh simbolov, tako globoko naših, saj so vzrastli iz osrčja zemlje in naroda, sestavlja se prapor, naš ponosni sokolski vodja in buditelj k borbi, delu in — k zmagi!

In če spoštujemo, ljubimo Idejo, kateri služimo, je naša sveta dolžnost da ljubimo in spoštujemo tudi sokolski prapor! Ali ni sramotno, da gledaš ti, Sokol, lastni prapor mirno in brezbrizno, dočim ga pozdravljata vojnik in častnik?

Zatorej — bratci in sestrice — spoštujte prapor svoj, pa bodi članski ali naraščajski, poklonite se mu, odkrite se pred njim — kajti on je naš vodja, naš svetli ognjeni steber, ki vodi cvet naroda od zmage do zmage.

Simbol Ideje — Sokolski prapor — Zdravo!



## Pojedinac i zajednica.

(Nagovor pred vrstom.)

Braćo!



ao što su ćelije (stanice) sastavni deo svih živih bića, tako je i čovek sastavni deo čovečanstva. Kao što ćelija ne može sama za sebe da postoji, tako i čovek ne može izoliran od ostalih ljudi da postoji. Ljudi se zato udružuju i čine zajednice, da mogu egzistirati. Pojedinac je član zajednice, a preko ove član države i čovečanstva. Prema tome kakav je pojedinac, takova je i zajednica. Nemoralni pojedinci stvaraju nemoralne zajednice i obratno. Nemoralna zajednica degradira čovečanstvo. I kada bi nemoralne i slabe zajednice uzele maha, čovečanstvo bi doživelo ono isto, što i Herkulanum i Pompej od svoga komšije Vezuva. Naprotiv zdravi i moralno jaki pojedinci stvaraju jake zajednice. Sam pojedinac ne može da učini kao zajednica. Napoleon se nije borio sam protiv čitavog sveta. Vojnici, dakle, zajednica mu je bilo oružje, s kojim je raspolagao i s kojim je stekao zavidnu slavu. Isto tako Aleksandar Veliki, Cezar, Petar Veliki i dr.

Ono što se odnosi na pojedinca i zajednicu, može se odnositi i na Sokolstvo. I u našim redovima ima dobrih i loših težnja pojedinaca, koje su korisne i štetne po zajednicu. Zle težnje treba suzbijati i one mogućivati, jer one štetno deluju ne samo na društva, kojima su ti pojedinci članovi, nego i na župu, a ova na savez, a savez na Sokolstvo. Na takove pojedince treba naročito paziti i njima treba posvetiti naročiti odgoj. Naši redovi primaju u sebe i doktore i advokate i profesore i čak i oficire i vojnike i trgovce i radnike. Oni, koji nijesu naobraženi, dobivaju naobrazbu u Sokolu, a oni, koji imaju naobrazbu, usavršavaju istu. Tako se pod sokolskim okriljem združe i »veliki« i »mali«, stvaraju sokolsku zajednicu. Jer se pojam »zlo« i »Sokolstvo« nikako ne trpe, te prema tome nema ni zlih sokolskih zajednica. Nema ih zato, jer Sokolstvo hoće da od nečoveka stvori čoveka s jakim i trezvenim pogledom na život, nema ih zato, jer Sokolstvo ne voli zle ljude. Pojedinac u Sokolu mora da radi, pa bio on ministar ili vojnik, svi moraju da doprinesu zajedničke žrtve na oltar Sokolstva i čovečanstva. Zle ambicije pojedinaca treba sokolskim odgojem suzbijati. Biti Soko ne znači nositi značku, nego imati sokolski odgoj.

Zato, draga braćo, umnožimo naše redove, stvorimo čvrstu zajednicu, uklonimo zle ambicije pojedinaca, da nas duh našeg neumrlog Tyrša ne ostavi i da nas sunce Sokolstva ne prestane grejati!

## Proste vaje

za deklice od 10—14 let.

### II. B.

- I. 1. »e« izstopna stoja z d. v d. stran v vzponu — roke v bok, hrbet ob telesu, prsti smere nazaj,  
»na« poskok na d., prednožiti l. noter,
2. skrižna stoja z l. spredaj v vzponu,
3. izstopna stoja z d. v d. stran,
- II. 1. prednožiti l. noter, vzpon z d. — iztegniti v priročenje in predročiti v d. sklopiti dol in sp.:  
2. s prisunom l. spetna stoja — vzklopiti gor in priročiti,  
3. drža,
- III. IV. — I. II. v drugo stran,
- V. 1. počep prednožno z l. — roke v bok, hrbet ob telesu, prsti smere nazaj,  
2. s poskokom počep prednožno z d.,  
3. s poskokom počep prednožno z l.,
- VI. 1. s prisunom l. čepna vzpora, kolena med lehtmi,  
2. začeti vzravnavo — odročiti dol, dlani naprej in sp.:  
3. končati vzravnavo — odročiti, dlani gor in sp.:
- VII. 1. skrižna stoja z d. spredaj — nad glavo tlesk z rokama.  
2. drža,  
3.  $\frac{1}{2}$  obr. v l., v vzpon spetno,
- VIII. 1. spon — skozi odročenje priročiti,  
2. 3. drža,
- IX.—XVI. — I.—VIII.

Ponoviti je A, B.

Prj ponovilu B je v XV. taktu v 1. dobi: vzpon — nad glavo tlesk z rokama (skrižna stoja izpade), v 3. dobi: drža (izpade  $\frac{1}{2}$  obr. v l.).

### 2. Medigra.

- I. 1. odročiti l., vzklopiti gor — pogled na I. roko.  
2. 3. drža,
- II. 1. 2. 3. drža,
- III. 1. priročiti l.,  
2. 3. drža,
- IV. 1. 2. 3. drža,
- V.—VIII. — I.—IV. toda v drugo stran,
- IX.—XIII. — I.—IV. toda z obema lehtema.

### Oddelek III. A.

- I. 1. »e« korak z l. naprej v vzponu,  
»na« poskok na l., d. skrčiti prednožno v pravem kotu, prsti smere proti tlam — l. odročiti, vzklopiti gor, d. skrčiti zaročno, spodnja leht na pasu, dlan nazaj — pogled na l. roko,
2. »dve« korak z d. naprej v vzponu,  
»in« korak z l. naprej v vzponu in  $\frac{1}{2}$  obr. v d. na prstih obeh nog v prednožno stojo z d.,
3. s prisunom d. spetna stoja — l. priročiti, d. iztegniti v priročenje, pogled naprej,

- II. — I. v drugo stran.
- III. 1. prednožna stoja z d. — zaročiti, dlani noter,  
 2. odročiti, dlani naprej,  
 3. »tri« tlesk z rokama v predročanju noter,  
 »in« tlesk z rokama v predročanju noter,
- IV. 1.  $\frac{1}{2}$  obr. v l. na prstih obeh nog v odnožno stojo z d., l. v vzponu —  
 odročiti, hrbti gor, l. skozi priročanje in sp.:  
 2. s prisunom d. spetna stoja — priročiti,  
 3. drža,
- V.—VIII. — I.—IV.

### III. B.

- I. 1. izstopna stoja z l. naprej v vzponu — v priročanju vzklopiti ven in sp.:  
 2. s prisunom d. vzpon spetno in sp.:  
 3. spon,
- II. 1. izstopna stoja z l. naprej — d. skozi predročanje predročiti gor, vzklopiti gor, l. zaročiti, vzklopiti nazaj — pogled čez l. ramo na l. roko,  
 2. 3. drža,
- III. priročiti po najkrajši poti, dalje kakor I. toda v drugo stran,
- IV. — II. v drugo stran.
- V. 1. odročiti po najkrajši poti, hrbti gor — pogled naprej,  
 2. s prenosom teže telesa na l. prednožna stoja z d. — upogniti odročno, spodnje lehti pred zgornjimi, hrbti gor,  
 3. drža,
- VI. 1. s prenosom teže telesa na d. izstopna stoja z l. naprej — iztegniti naprej gor v predročanje gor, hrbti gor,  
 2. 3. drža,
- VII. 1. priročiti in sp.:  
 2.  $\frac{1}{4}$  obr. v d. na prstih obeh nog v prednožno stojo z d. — predročiti, hrbti gor in sp.:  
 3. s prenosom teže telesa na d. zanožiti l., vzpon z d. — skozi priročanje odročiti, hrbti gor in sp.:
- VIII. 1. s prisunom l. spetna stoja (na znaku) — priročiti,  
 2. 3. drža,
- IX.—XVI. — I.—VIII.
- Ponoviti je A. B.

---

## Rečenice.

- Bolje je kositi nego prositi.  
 Težački smok (prikuha) pripijevat, a ležački bok obirat.  
 Čiste race (roke) ne jadat (jedó) pečeno prase. (Prilepsko.)  
 Srce veli: tik=tak, — na posao svak! (Nar. pesem.)  
 Ne sudi čovjeka po odjelu, već po djelu.  
 Kakva cura, takav sud (sod, skrinja z darovi). (Kajkavska.)  
 Bog daje težaku, a ne ležaku. (Slavonija.)  
 Gospod davat, ama v košara ne vnesuvat. (Bog daje, a v shrambo ne nosi.) (Prilep.)
-



*Iz Mostara: Izlet u Jablanicu.* U z kazano vreme skupismo se na željezničkoj stanici. Bio je divan, sunčan dan, upravo podesan za naš izlet. Bilo nas je 30 s braćom i sestrama, koji su u župskom tečaju. U 1.28 sati po podne podosmo iz Mostara. Odlučili smo posetiti severni deo naše krševite Hercegovine, da se upoznamo sa svakim kamenom, koji je nama drag, jer je naš. Kad se voz krenuo zapevali smo nekoliko sokolske pesme. U vozu je brat Čedo Milić, starosta župe »Aleksa Šantić« sastavio dogovorno jedan program, po kome smo se ravnali. Vreme je bilo divno. Priroda se malo probudila iz svog mrtvila, oživela je i radovala se nama, koji smo kroz nju prolazali i klanjali se njenoj moći i lepoti. S jedne strane zadivljuje te brza Neretva, koja se probila kroz krševita brda i napravila od njih kanjonske doline. S druge strane koče se brda, pokrivena snegom, što nas je malo iznenadilo, da smo kliknuli: »Evo naših Alpa!« Mi smo bili veseli. Da li je bio veseo i onaj orač, koji je taj dan iako je bila sveta nedelja orač, ne znam. I nehotice, kad sam opazio toga seljaka, počeo sam misliti o životu, koji je nekad gorak — nekad sladak. I Neretva nam se svojim blistanjem na suncu smešila i pozdravljala nas. Lepi Prenj ponosito izniknuo iz nje i dostojanstveno stoji na svom mestu. Sve nas pozdravlja, kao da zna, da smo Sokoli. I dok se naša sokolska pesma orila, približavali smo se Jablanici. Na stanici nekoliko ljudi i niko više. Ne znam šta mi bi: setih se nehotice Praga i dočeka na praškoj stanici! Kolike li razlike između Jablanice i Praga! Prva tačka programa bila je: slikanje pred vozom. Iza slikanja sledila je druga tačka — pevanje:

»Braćo Srbi, Slovenci, Hrvati  
pojmo rodu svom,  
jugoslaviska jedna nam mati  
jedan mili dom!«...

Iza toga smo otišli u hotel, gde smo ostavili svoje stvari i izišli pred hotel, gde smo prema programu igrali »Zetsko kolo« i »Kožaček«. Daljnja tačka programa, bilo je marširanje izvan Jablanice 45 minuta. Svrstasmo se u »štiristope« i podosmo. Tamo smo se nekoliko puta slikali i graduli se snegom, koji je napadao. Opeš smo pevali, opet smo se veselili. Zatim smo se vratili u hotel, gde smo večerali. Iza večere progovorio nam je nekoliko reči o važnosti današnjeg izleta brat Martinović. Njegov govor bio je iskreno od nas pozdravljen. Iza njega je brat Čedo Milić govorio i popunio predavanje brata Martinovića.

Zatim je sledila igranka. Igrala su se nacionalna kola, od kojih ću najviše istaknuti »Zetsko kolo«. Vrhunac raspoloženja i veselja je bio, kad je brat Čedo Milić poigrao »à la crnogorski«. Iza toga smo pošli na voz. Oprostili smo se s bratom Čedom, koji je ostao da čeka voz za Sarajevo, s praškim pozdravom: »Zdravo, zdravo, zdravo. Na zdar!« Ovaj izlet je na svakome ostavio lep utisak. H. Čurić.

*Subotica.* Kako su se do sada u »A« grupi muž. naraštaja svaka tri meseca održavale društvene utakmice ili tromesečni ispit, tako se isto održalo i u sredu 12. I. 1927 da bi se odredili po sposobnosti u odgovarajuća odeljenja.

Utakmica se sastojala iz dve vežbe na razboju. Prva vežba bila je za prva tri odeljenja, a druga vežba za ostala odeljenja.

Sudije su bila braća: Đ. Stepanov, E. Kral, J. Spasojević i J. Bukvić. I prema njihovom ocenjivanju najbolji uspeh su postigli u prvoj vežbi: M. Ilijin 10 bod., S. Gabrić 9.75 bod., B. Poljaković 9.75, a u drugoj vežbi A. Skenderović 10 bod.

Osim toga po predlogu br. Stepanova rešeno je na sednici prednjačkog zbora članova, da će od sada odeljenja »A« grupe muž. naraštaja predvoditi prednjački zbor članova. S. Gabrić.



### † Милутин Вујић.

Стаза његовог соколског живота почиње код најлепше леје цветне соколске баште — мушке деце. Још као дете, мали се Соколић истицао међу својим друговима тачношћу и послушношћу.

Васпитан у доброј соколској породици, наставља свој пут у четрнаестој години — постаје соколски нараштајац. Врлине које су се показивале већ у мушкој деци добијају сада озбиљно значење. Као добром Соколу поверава му се водство његових другова у одељењу. Предњачки збор нараштаја соколског друштва у Суботици бира га за свога првог тајника.

Висок, озбиљна лица и поноситог држања, он је лепотом и чистотом своје младе душе, и узорним соколским васпитањем служио као пример целом нашем нараштају. И, када смо сви с поносом у њему гледали будућег узорног Сокола — човека, све наше наде скршио је један потез судбине.

Милутин није више међу нама, али његова успомена остаће вечно у срцима нашим.

Слава брату Милутину!

Ђ. С.

### † Fran Drenik.

Дне 11. фебруарја је умрл в Лјубљани бр. Fran Drenik в 88. лету старости. Покојни је бил међ установителји првега соколскога друштва »Јужни Sokol« в Лјубљани, први прaporšćак и некај часа туди староста тега друштва. Од тедај је бил ведно внет Sokol тер је познеје туди в Spodnji Šiški установил соколско друштво и долго лет деловав в њем, за кар га је друштво именовало чаштим чланом. Младенишко наведушен се је удељежил I. југословенскога

всесоколскога злета в Лјубљани I. 1922., кјер је застопал ше с треми брати најстарејше Sokole в Sloveniji.

Br. Drenik је бил туди при других народних друштвих јако делавен члан. Sodeloval је при Dramatičnem друштву, в Čitalnici, Glasbeni Matici, при Дружби sv. Cirila и Metoda, при Gasilnem друштву и при Posojilnici. Бил је идеален народни делавец и наведушен Slovan туди в оних тежких часих, ко со можеје његовега мишлjenja трпели реганjanja, зато му остане за ведно чаштен спомин.

Glavna skupščina Jugoslov. Sokolskega Saveza бо од 25. до 27. марта 1927 в Beogradu. Об теј прилики бо сестанек sokolskih уредников и збор жупских социјалних referentov. — Sokolsko друштво Beograd (matica) положи в тећ днеш словесно темелjni kamen за нови sokolski дом в Beogradu, ки бо стал на земљишћу при zvezdarni.

T. G. Masaryk о zdravlju. Председник чехословачке републике навршит ќе месеца мarta о. г. 77 година. Pozнато је, да је унатоћ високе старости здрав и чил и душевно потпуно свеж. Поводом nekог разговора изјавио је: Nемам намере да се хвалим, но smatрам да је умереност у јелу и пилу одлична higijenska метода. Већина ljudi превише ужива. Човекем здравлju потребно је много zrака и sunca. Neophodно је pako потребна sokolska telovežba, fizički и душеван рад. Konačno треба одлучно веровати у свој животни програм, веровати у своју zvezду.

Vežbe за naraštajski slet beogradske župe. TO beogradske sokolske župe издао је у посебној knjižici обавезне zajedničke веžбе за slet naraštaja beogradske župe. I то: за мушку decу — веžбе palicama, за женску decу — веžбе обручима, за мушки naraštaj — propisне веžбе, за женски naraštaj — веžбе чунjevима. Dodане су и skupinske proste веžбе за подmladak. Osim именованих веžби изаšле су веžбе и

uputstva za utakmicu muškog i ženskog naraštaja. — Sokolsko društvo Beograd (matica) ima 5 pretplatnika na »Sokolić«, svakako premalo.

*V. pokrajinski zlet JSS v Ljubljani l. 1927. in otvoritev sokolskega Tabora.* Doslej največji sokolski dom v Jugoslaviji, to je dom Sokola I na Taboru v Ljubljani, je dozidan in ga društvo že uporablja. Slovesna otvoritev pa se bo izvršila letos v Vidovih dneh. V tem času bo v Ljubljani tudi V. pokrajinski zlet jugoslovenskega Sokolstva, obvezen za župe Ljubljana, Kranj, Novo mesto, Celje, Maribor, Zagreb in Rijeka. Vzpored zleta je v glavnih obrisih že določen. Dne 27. junija bodo prvenstvene tekme JSS za člane in članice kot priprava za olimpijsko tekmo l. 1928. v Amsterdamu. Dne 28. junija nastop vseh oddelkov Sokola I na Taboru. Dne 29. junija skušnja za glavni nastop, nato povorka na Tabor in otvoritev sokolskega doma na Taboru. Popoldne pokrajinski nastop.

Pri Sokolu I so se že osnovali razni odseki in zletni odbor, ki imajo izvršiti vse priprave za pokrajinski zlet, ki se ga bodo udeležili tudi člani in članice iz drugih žup, za katere udeležba ni obvezna. Zlet namerava posetiti tudi večje število čeških in poljskih Sokolov.

Razen prvenstvenih tekem so določene tudi posebne tekme članov in članic iz vseh lahkoatletičnih panog ter tekme družtev v prostih vajah. Za te tekme je treba najmanj osem telovadcev, lahko pa vsako društvo postavi tudi več osmeric. Društva, ki postavijo največje število osmeric k tekmi, dobe še posebno nagrado ali priznanje. Isto velja tudi za članice.

*60godišnjica osnutka poljačkog Sokolstva.* 27. marta ove godine navršava se 60 godina od osnutka prvog poljskog sokolskog društva u Lavovu, od kuda se poljačko Sokolstvo razširilo po svima krajevima gde Poljaci žive. Kao i kod ostalih delova Šlavenstva tako se i poljački Sokol osnovao u doba slavenskog nacionalnog buđenja. Poljačko Sokolstvo povodom svojega jubileja sprema više lokalnih proslava.

*Priznanje Sokolstvu.* Universitet New-Jersey College zamolio je ČOS da bi ona izaslala jednu spremnu prednjačicu, koja bi na ovoj universi predavala sokolski sistem s obzirom na telesno obrazovanje. Uz poznate pobjede sa pohvalama na međunarodnim utakmicama i olimpijadama, ovo je također jedno veliko priznanje našem sistemu. Znak, da je on najbolji i najsvršeniji.

*Plivanje, alkohol i nikotin.* Švicarski profesor Huss pregledao je 114 natjecatelja u plivanju. Rezultat tog njegovog pregleda bio je taj, da je konstatovao da su  $\frac{2}{3}$  pobjednika apsolutni apstinenti. Pregledavanjem ostalih ustanovio je da se u plivanju od neapstinenata bolje plasiraju oni koji

ne puše, pa je tim svojim opažanjima došao do rezultata da je nikotin za plivača škodljiviji od alkohola.

*Svetovni rekordi v lahkoatletičnih panogah.* V preteklem letu 1926. je bilo izboljšanih 13 svetovnih rekordov v lahki atletiki, in sicer: tek na 600 yardov (548-64 m) 10-4 sek. dosegel Anglež Lowe, tek na 800 m 1 min. 51-6 sek. Nemeč Peltzer, tek na 1000 m 2 min. 27-2 sek. Francoz Baraton, tek na 1500 m 3 min. 51 sek. Nemeč Peltzer, tek na 3000 m 8 min. 20-4 sek. Fincec Nurmi, tek na 2 angleški milj (3218 m) 9 min. 1-4 sek. Šved Wide, tek na 3 angl. milje (4827 m) 14 min. 7-4 sek. Fincec Nurmi, štafetni tek 4 × 100 yardov Newark Athletic Club 41-6 sek., štafetni tek 4 × 200 m univerza Nebraska 1 min. 26-6 sek., štafetni tek 4 × 800 m Boston Athletic Association 7 min. 41-4 sek., štafetni tek 4 × 1500 m Turun Urheilutto 16 min. 26-2 sek., met diska 48-20 m Houser v Ameriki.

V deseteroboju je dosegel finski atlet Paavo Yrtola nov rekord: tek na 100 m 11-8 sek. na 400 m 52-4 sek., na 1500 m 4 min. 41-1 sek., na 110 m z zaprekami 16-9 sek., skok v višino 185 cm, skok v daljino 6-54 m, skok ob palici 3-30 m, met krogle 13-97 m, diska 37-31 m, kopja 56-70 m.

*Fond za nezgode za članstvo in naraščaj Jugoslov. Sokolskega Saveza* je znašal konec leta 1926. 139.599 Din. Doslej je bilo iz fonda izplačanih v 14 slučajih nezgode pri telovadbi. Največ nezgod se pripeti naraščaju, kar kaže, da se pri vezbanju naraščaja mnogo premalo pazi. — Nekatera društva ne plačujejo redno prispevka v poškodbeni fond in tako se pogosto dogodi, da člani, ki se poškodujejo, ne dobijo odškodnine. Dolžnost društvenih odborov je, da skrbijo za redno plačevanje prispevkov v poškodbeni fond, ker sicer oškodujejo članstvo v slučaju nezgod. — Na zadnji odborovi seji JSS je bilo sklenjeno, da se v poškodbeni fond pritegne tudi sokolska deca, in sicer pod istimi pogoji, ki veljajo za članstvo in naraščaj. V tekočem letu so torej vsi pripadniki jugoslovenskega Sokolstva zavarovani proti poškodbam, ki nastanejo v telovadnici ali pri zletih. — Prispevek za vsakogar znaša 1 Din letno, ki se mora plačati najkasneje do konca aprila vsakega leta.

*Naraščajski prapor za ČOS.* Naš naraščaj je preteklo leto na VIII. vsesokolskem zletu v Pragi podaril češkoslovaškemu sokolskemu naraščaju prapor v spomin in v znak medsebojnega prijateljstva ter bratstva. Določeno je bilo, da zbere naš naraščaj sam prispevke za ta prapor, in sicer po 1 Din od vsakega naraščajnika in vsake naraščajnice. Toda mnoga naša društva niso izpolnila te svoje obveznosti. JSS-u dolgujejo še vedno 4647 Din na teh prispevkih. Ali ni to sramotno?!

*Zlet sokolskega naraščaja v Splitu 1927.* Starešinstvo sokolske župe v Splitu in tehnični odbor iste župe sta sklenila, da se letos vrši v Splitu večji zlet sokolskega naraščaja, obvezen za vse naraščajnike in naraščajnice iz vseh društev, ki spadajo v splitsko župo. Čas zleta še ni določen, o tem bo sklepala glavna župna skupščina, izdane pa so že vaje za moško in žensko deco ter za naraščaj, in sicer v posebni knjižici, v kateri je tudi tekmovalni red za naraščaj. Skupno z zletom se vrši namreč tudi tekma naraščaja, ki bo tekmoval v prostih vajah, plavanju in v lahki atletiki. Naraščajski zlet bo trajal dva dni. — Zanimivo je, da je pri organizaciji zleta poslan tudi naraščaj sam. Vse priprave za zlet vodijo razni odseki pod vodstvom izkušenih članov, dočim so člani teh odsekov sami naraščajniki in naraščajnice, ki imajo skrb za izvedbo podrobnih priprav za zlet. — Splitska župa si hoče na ta način vzgojiti četo dobrih sokolskih delavcev, ki bo zmožna voditi in širiti sokolsko misel na obali našega Jadranskega morja.

*Število češkega Sokolstva.* Československa Obec Sokolska (to je Savez češkoslovaških sokolskih društev) je imela koncem leta 1926. 3134 društev in 335.329 članstva, od tega 243.526 članov in 91.803 članice. Naraščaja je bilo 70.406, dece pa 143.131, celotna sokolska družina je štela torej 548.866 pripadnikov. Lepo število, ki presega pol milijona! Društva so imela takrat 580 lastnih telovadnic in 1198 letnih telovadišč.

*100letnica Pestalozzijeve smrti.* Dne 17. februarja t. l. je preteklo 100 let, odkar je umrl v Švici eden največjih pedagogov Ivan Henrik Pestalozzi v 81. letu starosti. Vse svoje življenjsko delo je posvetil vzgoji dece, zlasti revne in zanemarjene. Ustanovil je zavode, kjer naj bi se šolala deca, sam pa je bil revež. Napisal je več knjig in spisov, ki so vzbudili zanimanje v vsej Evropi. Njegova vzgojna načela so bila priznana pri vseh kulturnih narodih in imajo veljavo še danes v modernem vzgojeslovju. Pestalozzijeva glavna zahteva je bila, da mora biti pouk nazoren in da se mora istočasno z dušo vzgajati tudi telo, zato je v svojih učnih zavodih uvedel tudi telesne vaje. Pri tem je poudarjal, da se mora mlado telo vsestransko izvežbati (ne samo na mečevanje, skok itd.), zato je sestavil vaje, pri katerih se je gibalo telo v vseh pregibljivih členkih in na vse strani, to so proste vaje. Pestalozzi je torej prvi uvedel proste vaje, zato ga smatramo za ustanovitelja prostih vaj.

*Vrabc.* Vračal sem se z lova in šel po vrtnem drevoredu. Pes je tekel pred menoj. Mahoma skrajša svoje korake in se jame krasti, kakor da vohta pred seboj zver.

Pogledam po nasadu ter opazim mladega vrabca zoltokljunca. Pal je iz gnezda (veter je silno stresal breze na vrto) in nepremično čepel, ker si ni znal prmoči in razširiti komaj porasle kreljuti.

Moj pes se mu je polahko bližal, ko nenadoma plane z bližnjega drevesa star črnoprski vrabec in pade ko kamen naravnost njemu pred gobec — pa ves nasršen, namršen in našopirjen z obupnim in otožnim čivkom poskoči enkrat, dvakrat proti zobatemu, zevajočemu žrelu.

Zagnal se je, da bi ga rešil, s svojim životom je pokrtil svoje detece, ali vse njegovo drobno telesce mu je trepetalo od groze, glas mu je podivjal in ohripel, on se je žrtvoval.

Kakšna čudovita prikazen se mu je moral zdeti pes! A vendar ni mogel ostati na svoji visoki, varni vejici... Moč, jačja od njegove, ga je vrgla na tla.

Moj pes obstane, se umakne... Očividno pozna tudi on to moč. Požurim se, da pokličem psa proč in se spoštljivo udaljam. Da, ne smejte se. Jaz spoštujem to malo, junaško ptico in naval njene ljubezni.

Ljubezen, sem pomislil, je krepkejša od smrti in smrtnega strahu. Samo ona, samo ljubav drži in premika svet.

J. Turgenjev.

## Nove knjige:

*E. Gangl: Hram slave.* Cena 30 Din. — Naš savezni starosta je zbral svojih 40 balad in romanc iz naše nacionalne in kulturne zgodovine, ki opevajo velike dogodke naše preteklosti. Globoko občutena domovinska ljubezen pesnikova in veličastni ter žalostni dogodki vnmajajo čitatelja. »Hram slave« je zgodovina v pesniški obliki, zato spada tudi v sokolske knjižnice in je vrlo primerno čtivo za sokolski naraščaj.

*Guliverjeva potovanja.* Priredil Pavel Flerè. Cena 42 Din. — Za mladino izvrstna in zabavna knjiga, ki popisuje potovanja pisatelja, ki je zašel prvič v deželo Pedenjmožičkov, nato pa med Golijate. Mladina bo knjigo čitala z največjim zanimanjem, posebno še, ker jo pojasnjujejo dobro uspele slike.

*Josip Korban: Iz mojih temnih dni.* — Ljubko pripovedovanje dogodkov iz mladih dni dijaškega življenja. Poučna in zabavna knjiga tudi za naše Sokoliče. Priporočamo!

„Sokolíč“ izhaja vsak mesec ter stane za vse leto 18 Din

Urednik Ivan Bajželj v Ljubljani, Miklošičeva cesta št. 28./1.

Uprava v Učiteljski tiskarni v Ljubljani, Francišškanska ul. 6.

Izdaja, zalaga in tiska Učiteljska tiskarna v Ljubljani, zanjo odgovarja France Štrukelj.